

TYKKYLÄISTEN SUKUSEURA

JÄSENTIEDOTE 2021

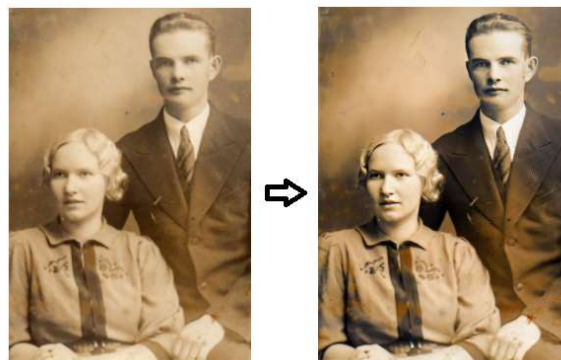
Hyvät sukulaiset

Vuosi on taas kulunut ja lumet sulavat hyvää vauhtia Etelä-Suomesta. Talvi 2020–2021 on ollut pitkästä aikaa kunnon talvi Suomessa ja ulos on päässyt hiihtämään. Vuosi on ollut myös viruksen takia kotona olemisen ja viihtymisen kulta-aikaa. Moni meistä, kuten itse on tehnyt viimeisen vuoden työt kotoa käsin. Omalla kohdalla tämä kotona oleminen on tarkoittanut paljon laatuaikaa oman lemmikkini kanssa. Ja ruoan laitton uudelleenopettelua.

Virus on edelleen meidän keskuudessamme ja aiheuttaa ongelmia meidän jokapäiväiselle sosiaaliselle elämällemme. Virusta vastaan on kuitenkin onnistuttu kehittämään rokotteita, joita parhaillaan annetaan ihmisille. Tosin vaikka rokotusohjelma on jo pitkällä ja näyttää siltä, että loppukesään mennessä kaikki suomalaiset halukkaat ovat saaneet rokotteen sukuneuvoston kokouksessa teimme päätöksen sukuseuran kokouksen siirtämisestä loppukesälle 2022. Tämä on harmillinen asia, tosin sukuneuvosto on tehnyt tämän päätöksen varmistaakseen ikääntyneen jäsenistönsä terveyden.

Sukuseuran toiminta on ollut viimeisen vuoden aikana hyvin vähäistä, tosin sukututkimista on jatkettu ja tietoa on edelleen kerätty sukuseuran My Heritage -sivustolle. Haluan muistuttaa kaikille sukuseuran jäsenille ja sukuun kuuluville siitä, että tuo järjestelmä on kaikille avoin ja sinne käyttäjätunnukset saa helposti laittamalla allekirjoittaneelle sähköpostia. Tiedoiksi riittävät oma nimi ja oma sähköpostiosoite. Olemme pyrkineet

viemään tuonne My Heritage -järjestelmään nyt vanhoja valokuvia, joita siellä voi restauroida järjestelmän työkaluilla. Alla on esimerkki yhdestä valokuvasta, jota on ehostettu My Heritage -järjestelmän työkaluilla.

Kuva 1: Irja ja Paavo Tykkyläisen kihlakuva

Sukuneuvosto jatkaa tätä sukututkimustyötä verkossa ja toivoo, että suku osallistuisi aktiivisesti toimintaan kirjoittamalla esimerkiksi juttuja, joita voitaisiin julkaista sukuseuran jäsentiedotteissa. Niitä voi kirjoittaa ja lähettää allekirjoittaneelle. Alla vielä tietoa siitä, miten näymme jäsenistöllemme

Eeva Tykkyläinen s Peuhkuri 23.2.1927 – 10.3.2020

Parikkalan mummolastamme Kuusela löytyi mustakantinen vihko, jossa oli Eevan äidin Anna Peuhkurin (s 3.10.1893) päiväkirjamerkintöjä.

Näin hän kirjoitti: ”Lapset kasvo, varsinkin Antti, sitten helmikuun 23 päivä 1927 löytyi tyttö oikein vankka ja kaikin puolin terve painoi 4,6 kg (esikoinen Tyyne 2,8 kg ja veli Antti 3,8 kg). ”Kun tyttö syntyi sanoin heti, että hänen nimensä on Eeva, silloin oli pyry ja pakkaneen, mutta sanassa oli lämmin, jossa sain tyttöni kanssa asua 3 vuorokautta, sain levätä rauhassa talven hevosteleväysten jälkeen, isä lämmitti saunan kaksi kertaa päivässä illoin ja aamuin tyttö oli sen aikaa tuvassa. Nyt jo osasin paremmin kiittää Luojaani terveestä vahvasta lapsesta, kun olin jo monen murheen murtama, ja sitten vielä enemmän, kun Antti, joka oli käymässä viidettä vuotta, iloitsi rajattomasti siitä, kun hänellä on pikku sisko yhdessä Antin kanssa. Iloitsimme, kun pikku sisko nukkui niin onnellisen näköisenä.”
Maria sisko syntyi kesällä 1928 heinäkuun 17. päivänä.

”Eeva alkoi jo opetella kävelemään vuodenvaihteessa, että hän jo käveli hyvin silloin, kun Maria syntyi.”
Eevalle tuli kuitenkin maitorupea niin että hän lopetti kipujen takia kävelemisen, eikä siihen saatu apua kunnanlääkäriltä. Äiti Anna kirjoittaa päiväkirjaan:
”...aloin isälle esitellä Kirvun luonnonparantolaan menoa ja Hän suostuikin siihen, minä valmistautuin matkalle Eevan kanssa. Toisten lasten luonnollisesti täytyi jäädä kotiin, kuka armollaan heitä sitten hoiti. Maria, joka sai nimensä sakaristossa, oli täyttänyt vuoden heinäkuussa, kun me Eevan kanssa syyskuussa läksimme Kirvuun, niin sitä mentiin ja saimme jäätä pariksi viikoksi sinne hoitoon. Rouva Berkström oli erittäin ystävällinen meitä kohtaan.
Hän lohdutteli, kun näki syvän suruni, sano että tästä tulee hyvä, kun muutaman päivän vannaamme ja pidetään savea ja niinpä

kävikin, että ensimmäisenä iltana kun laitettiin savikääreet Eevan jalkoihin ja käsiin. Nukuimme äiti sekä tytär aamuun 6.7. Emme tienneet yö valvojan käynnistäkään mitään. Hän nauroi aamulla niin, että kyllä näytti uni suloiselta kummastakin, ei hän raaskinut herättää, että olisi ottanut savet pois ja kyllä se uni maistuikin monen viikon itkun ja valvomisen jälkeen.”

Eeva parani ja sisaruksista kasvoi aikaa voittain melkoinen villikkopari.

Karkkipäiviä ei tuolloin tunnettu, joten ainoat herkut kaivettiin aitta- säilötystä kohmeisesta puolatiinusta. Puolukoiden sekaan oli näet työnnetty omenalohkoja ja hyvin nekin tekivät kauppansa. Kaikki etelän hedelmät olivat tuiki harvinaisia. Jos tieltä löytyi appelsiinin kuoria, nekin selviteltiin hevosen kakaroiden seasta ja vietiin riemusaatossa äidille kakun mausteeksi.

Isoveli Antti piti siskotytöille koulua ja antoi riitelemisestä ja tappelemiset kummallekin kymppin.
Varsinaista opetusta saatiin aluksi kiertokoulussa, jota pidettiin myös Kuuselan suuressa tuvassa.

Kuuselassa asunut Taavetti setä teki tytöille pienet peltiläyskylät eli ämpärit, jotta nämä pääsivät osallistumaan lypsyyn. Kukkeri lehmä suvahti lasten toimet, toinen torsi maitoa vasemmalta puolelta, toinen oikealta. Ämpäriin täytettyä saalista lähdettiin kiireen hötäkässä lennättämään siivilään. Pahaksi onneksi Maria astui lehmän läjään ja kaatui. Maito tietysti meni maahan ja Enni täti lähetti pienet lypsäjät matkoihinsa. ”Senkii susot, nyt alkakee männä!”
Maria purki pettymystään tuvan rapuilla istuneelle Taavetti setälle:
”Mie lähet tristittämmää trovastilla uuvan nimen, ko Enni sano minnuu susiks. Enkä sano sitte sitä uutta nimmii kellekää.”

Lehmien ajaminen metsälaitumelle lammenopottaan oli tyttöjen vakituinen kesätyö. Pienet paimenet keksivät testata

mitkä lehmistä antaisivat heidän ratsastaa ja löysivätkin sellaiset.

Lehmän selässä sopiva paikka on ristiselän päällä. Isä Alpren oli tietysti tämänkin puuhan ankarasti kieltänyt mutta elähän virka, kun päästii Mökinmäin päälle ja koti herkesi näkymästä eikun selkään.

Mäkelän Tauno kertoi kerran kaupalla Anna äidille miten hän kuullessa Kuuselan lehmien kellon kalkkeen peittäisi mehtään kahtomaan tyttöjen ratsastusta. Seko ol hänet nii lustin näköstä.

”Ethä sie sunkaa mainihe tästä mittää Aplrenille”, Anna vakusti Mäkelän isännälle.

Sairalloinen Tyyne sisko kuoli 1936 mutta seuraavana vuonna syntyi perheen kuopus Eino Matti.

Eeva oli 12-vuotias kun talvisota syttyi. Evakkoon oli lähdettävä ja ajettava lehmää kovalla pakkasella huonoissa varusteissa Simpele järven yli. Isä Alpren ajaa mukruutti hevosella jäätien ohessa hangessa evakkojonon ohi ja Eeva sai lopun matkan matkata reellä, isän jäädessä paimentamaan karjaa.

Jatkosotaan joutui veli Anttikin, haavoittui ja menehtyi. Eteenpäin oli silti mentävä vaikka surun kylmät koprat puristivat rintaa.

Aikanaan Maria sisko pyrki salaa poliisikouluun Helsinkiin ja Eeva kävi kotitalouskoulun Liperissä ja teki harjoittelijan töitä suojeluskuntataloksi rakennetussa Harjulinnessa sen toimiessa sairaalana.

Tyrjällä sijainnut koulu oli palanut sodan aikana ja Ruimu lammen rannalle Intsilään rakennettiin uusi.

Syksyllä 1950 koululla aloitti opettajana muuan Toivo Gunnar Tykkyläinen, hänen mukanaan Enosta muutti leskeksi jäänyt äinsä Alina. Poikamies opettajan saapuminen kylälle sai aikaan säpinää ja kuumia väreitä. Lämpimäisiä ”opettajan äidille” alkoi virrata.

Toivo lähti kyselemään maitotinkataloa peelari I läkkinen mukanaan ja osui pyöräillessään Kuuselan pihaan. Ukko Alpreen oli mielissään, hänellä kun sattui olemaan kaksi naimaikäistä tytärtä.

Syyskesästä sitten opettaja tarvitsi marjaopasta ja rupes tytöt joutamaan. Valtakunnan rajaa ei oltu vielä rauhanteon jälkeen merkitty selvästi maastoon, joten omin päin ei auttanut lähteä metsään kuleksimaan. Anna äiti ihmetteli että mistäs nyt tuulee, kun marjastus oli näihin asti ollut turhanpäiväistä naisein höpötyksiä. Nyt sitte tytöt sai lähtii kesen ahoksen puinnin tahe lampaan kehittämisen.

Kylällä pantiin merkille, että Kuuselassa järjestettiin tiuhaan kaiken laisia kissan ristiäisiä: tapiseerausta, sonnan levitystä, heinätystä yms. Nuori opettaja taisi kaikki nämätkin hommat, kuten myös viikatteen ja muidenkin astaloiden teroituksen. Emännät katselivat leukaperät kireinä tätä touhua, olisihan naimaikäisiä tyttöjä löytynyt toki heiltäkin. Mutta minkäs teet peli näytti jo menetetyltä.

Joululomalla lähdettiin sisko Marian luo Helsinkiin kihloja ostamaan. Kevätlukukauden alettua tarkkasilmäiset oppilaat oitis huomasivat sormuksen opettajan nimettömässä. Tämä selitti Joulupukin sen tuoneen.

Kuva 2: Kihlautuminen

Seuraavana juhannuksena vietettiin häitä Kuuselan pihassa. Morsiuspari oli edellisiltana käynyt keräämässä sylillisen kieloja morsiuskimpuksi. Juuri kun sulhasten piti lähteä koululta tulemaan, yllätti vesikuuro. Alpren ei kuitenkaan jäänyt toimettomaksi vaan käännäytti, paikalle sopivasti pörähtäneen vuorolinja-auton, Ruposen ruskean koululle. Sulhaset pääsivät kuivina paikalle ja sadekuurokin väistyi. Vihkiminen tapahtui Kuuselan pihassa mitä ihanimmassa säässä. Häämatkasta Eeva kirjoitti kronikassa näin: Häämatka tehtiin laivalla Pohjois-Karjalaan. Kolin komeat maisemat hurmasivat loistollaan. Kiinnostuneina kiertelimme Toivon tutut arenat, onkipaikat, kerhopalstat ynnä porsaan karsinat.

Häiden jälkeen Eeva muutti koululle opettajien asuntolaan. Häälahjaksi saatua verkkoa lähdettiin sitten laskemaan lampee. Ja elähän virka, kun verkon loppupää oli saatu veteen mulahtivat alkupään kohot veden alle.

Pieni sintti oli ryyännyt ahdistajaansa pakoon verkon silmän läpi mutta iso hauki tarttui satimeen, joten kalan paistoon päästiin heti.

Koulun navettaan talutettiin Kuuselasta sarvipäinen ay-lehmä Sumu. Yhdessä ne keittäjä Olgan nupokyyttö Mukelon kanssa pitivät huolta maitotaloudesta.

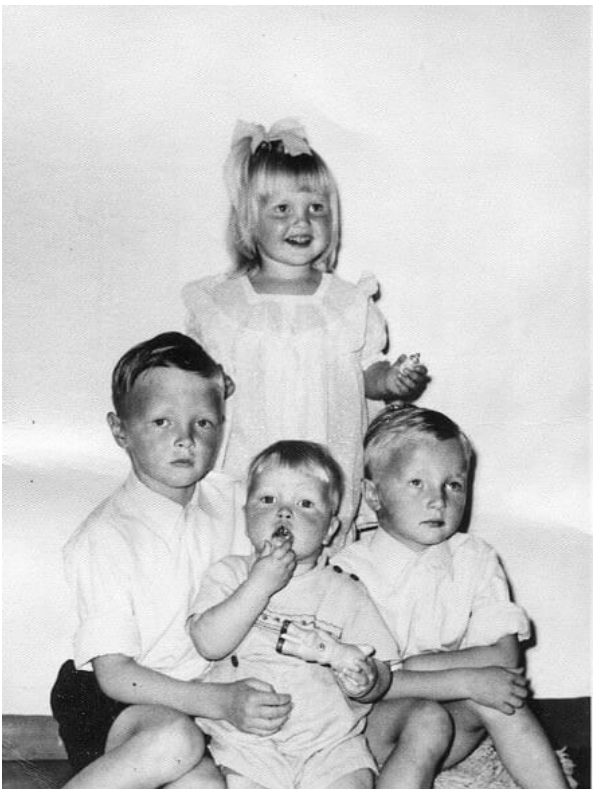
Seuraavana keväänä perhe kasvoi, huhtikuussa syntyi esikoinen Jouko Kalervo. Se oli torstai ilta, kun Eeva pääsi laitokselta vauvan kanssa kotiin. Siihen aikaan radion iltahartauksia lähetettiin viikolla kahdesti ja toinen kerta oli juuri torstaina. Eeva ja Toivo asettuivat kuuntelemaan iltahartausta rauhallisesti tuhiseva vauva sylissään. Tuntui kun hartauden puhuja olisi osoittanut sanansa juuri heille: ”Kauneinta maailmassa on vastasyntyneen lapsen silmät, kappale Taivasta laskeutuu nuoren parin kotiin esikoisen myötä.” Onni ja kiitollisuus valtasi tuoreiden vanhempien mielet. Pyydettiin kaikkivaltiaan, iankaikkisen Jumalan varjelusta ja suojelua esikoispojalle. Esirukous listaan lisättiin siis uusi nimi, listaan joka vuosien varrella karttui yhä uusilla ja uusilla rakkaiden nimillä. Heikki eno Turusta saapui vierailemaan ja totesi että: ”Kaikkea teillä näyttää olevan vaikka kaikki teiltä puuttuu.” Vaikka aineellista hyvää oli niukalti niin onnea ja rakkautta tuntui riittävän.

Kuva 3: Perheonnea

Aikaa voittaen perhe kasvoi, monta kimpaletta Taivasta laskeutui Ruimu lammen rannalle. Joskin melko tirisevää, narisevaa ja

litisevää sellaista: Kauko Tapani, Anna Marjaana ja Mikko Antero putkahtivat maailmaan. Ja pyykkiä riitti. Herätyskello rämähti soimaa aamuneljältä, pyykkikori kainalossa Eeva urimoi kapeaa, lumen reunustamaa polkua saunalle. Siellä tuli padan alle ja tuuralla avannnon jääkansi rikki. Ämpäripelillä vettä muuripataan ja saaveihin. Pestyt vaatteet Eeva huuhteli avannossa ja ripusti narulle kuivumaan. Toivo oli sillä aikaa lämmittänyt pönttöuunit ja rikitellyt tulen hellaan. Aamupuuro oli valmista kun pyykkäri saapui urakaltaan rantasaunalta. Vuoro vaihtui, Eeva jäi annostelevaan puuroa lasten lautasille ja Toivo pulahti ensin avantoon ja asteli sitten koululle.

Kuva 4: Perhe

Kesäisin Ruimu lammen rannalla sijainnut koti oli ihanteellinen kasvuympäristö lapsille. Vakituisen nuotiopaikan ympärillä pidettiin lukuisat lettukestit ja veneen tervajaiset. Toivon laittama puutarha antoi satoaan, huolella pakatut talviomenat säilyivät kellarissa jouluun asti. Lähellä sijainnut kirkkomummola sai aina vahvan sakin milloin heinätöihin milloin perunan nopontaan. Talvella reki tuli täyteen, kun vierailtiin Ukko

Alprenin veljen perheessä Kokkasella. Kerran kesässä ujuttauduttiin nipin napin taksiin matkalle Enoon ja Uimaharjuun sukuloimaan.

Eeva oli taitava kokki ja leipuri, herkkujen lista on pitkä: kuutamokiisseli, kaalikääryleet, piiraat, munkit, valtavat täytekakut, pullat....

Kuorolaulu oli monet vuodet Eevan ja Toivon yhteinen harrastus, tuohon aikaan seurakunnan kanttori kiersi kyläkouluilla harjoittamassa ohjelmistoa. Juhlapyhinä sitten kokoonnuttiin kirkkoon avustamaan jumalanpalveluksissa. Met penskat pyörittiin urkuparvella ja käytiin ällistelemässä suurien palkeiden toimintaa kanttorin soittaessa.

Intsilän kyläkoulu lakkautettiin 1970-luvun alussa ja Toivo siirtyi opettajaksi Kangaskylän koululle. Pappilan pellolle rakentui, myöhemmin Toivon rinteeksi nimetty koti. Eeva hakeutui siinä vaiheessa työelämään ja lapset alkoivat räpistellä kuka mihinkin suuntaan.

Eeva oli supersosiaalinen, aina keppostelevassa ja hauskuttamassa työtovereita ja kanssaihmiä. Lastenlapsille hän jaksoi järjestää mukavia törsäämishetkiä sekä säästöpossun täytettä. Toivo ukin legendaarinen lukupiiri keräsi naperot kuuntelemaan eläytyvää luentaa kerta toisensa jälkeen.

Kovana pakkastalvena 1987 Jorma vävy opetti Eevan ajamaan autoa. Ajolupaa piti kerran jatkaa, kun aina ei päässyt liikenteeseen mutta aikaa voittain ajokortti heltisi 60-vuotispäivien kunniaksi. Siitä alkoi avustuskeikka sukkulointi lasten perheisiin milloin Saarelle milloin Virojoelle.

Viimeiset vuodet he viettivät kerrostalo-osakkeessa keskustassa ja olivat vakituinen näky joko sauvakävelyllä tai uimarannassa. Eeva joutui luopumaan rakkaasta puolisosta 2011, kun veteraani sai viimeisen iltahuudon Taivaan kotiin. Totuttelu elämään yksin oli vaikeaa, vaikka omaiset koittivat vierailla tiuhaan. Vanhaikoti Käskynkän kerran viikossa järjestämästä virkistyspäivästä tuli mieluinen ja odotettu tapahtuma. Eeva kutsuikin kokoontumista ”Naurukerhoksi”: siellä laulut, tietokilpailut, askastelu, ruokailu ja kahvit virkistivät kovasti.

Sitten yksinään eläminen Postikolon kodissa ei enää onnistunut ja siirto vanhaikodin palveluasuntoon oli edessä. Siellä edittiin vielä viettää 93-vuotispäivät pienen ystävä- ja sukulaisjoukon kesken onneksi ennen korona aiheuttamaa sulkua.

Lopulta väsynyt matkaaja pääsi kaipaamaansa Taivaan kotiin. Saatoimme hänet kiittäen ja siunaten viimeiselle matkalle. Uskomme että he, Toivo ja Eeva ovat jälleen yhdessä, perillä suuren ylistävän seurakunnan keskellä.

Sukuseuran tiedot

Sukuseuran www -sivut

<http://lambro.com/sukuseuratykkylainen/>

Sukuseuran facebook -ryhmä

Sukuseura Tykkyläinen

Sukuseuran MyHeritage sivusto

<http://tykkylainenlambropoulos.myheritage.com/>

Sukuneuvosto teki myös päätöksen 14.3.2021 jäsenmaksusta, jolla tämä toiminta rahoitetaan. Jäsenmaksu kaudelle 2021–2024 on 25 euroa. Tyypillisesti jäsenmaksu on kerätty kolehtina sukukokouksessa tosin nyt vallitsevan tilanteen johdosta näin ei voida tehdä. Jäsenmaksut ovat seuralle ja sen toiminnalle kuitenkin elinehto, joilla rahoitetaan sukututkimustoiminta ja toivomme, että jäsenistö maksaa ne, jotta seuran toiminnalla on jatkuvuutta.

Terveisin puheenjohtajanne

Paavo Lambropoulos

Jäsenmaksu 2021–2024

Pankkitili

Tykkyläisen Sukuseura Ry

FI48 5780 0720 4690 92

Summa: 25 euroa

Viesti: Oma nimi, jäsenmaksu 2021–2024

Sukuneuvoston johtokunta

ROOLI	NIMI	SÄHKÖPOSTI	PUHELIN
puheenjohtaja	Paavo	lambropa1 at hotmail.com	+358
	Lambropoulos		405530747
rahastonhoitaja	Antero Tykkyläinen	antsa.tykkylainen at gmail.com	+358
			404185657
	Jarmo Malinen	malij26 at gmail.com	+358
			409636258
	Marjaana Tykkyläinen	marjaana.tykkylainen at pp.inet.fi	+358
			407721344
	Riitta Törölä	riitta.torola at hotmail.fi	+358
			503609104
	Lauri Tykkyläinen	Lauri.Tykkylainen at gmail.com	
	Anu Wacklin	anu.wacklin at espoo.fi	+358
Media ja mediatoimitus			505225489
	Elise Tykkyläinen	moon1980 at gmail.com	
	Tuula Riikonen	tuulah.riikonen at gmail.com	+358
			503729792
	Jorma Puustinen	jorma.k.o.puustinen at gmail.com	+358
			451364790
	Tuija Malinen	hamaltu63 at gmail.com	+358
			407636574